

LYBECKER, CARL BLECKERT

Skalde-stycken, af Carl Lybecker. Stockholm tryckt hos H. Nordström 1796. =(Pl.titelbl.)= (Stockholm, tryckt hos H.A. Nordström, 1796.).

Stockholm
1796

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

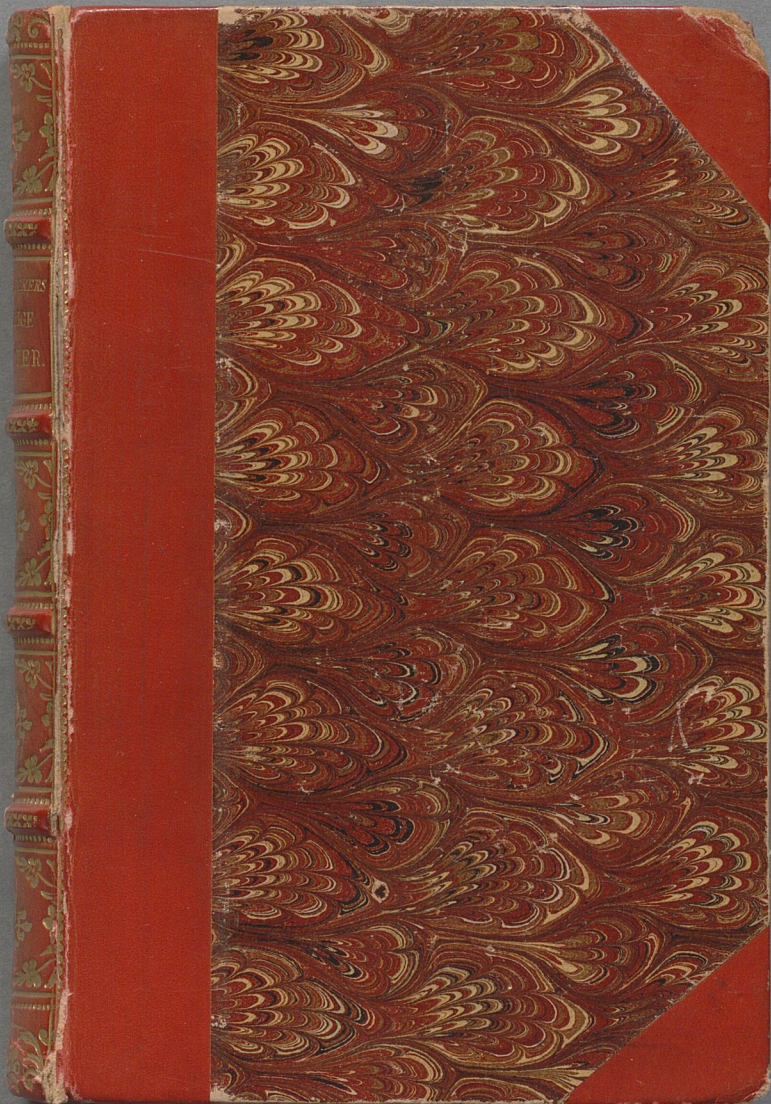
- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Vitt.
Su.

1700-1829

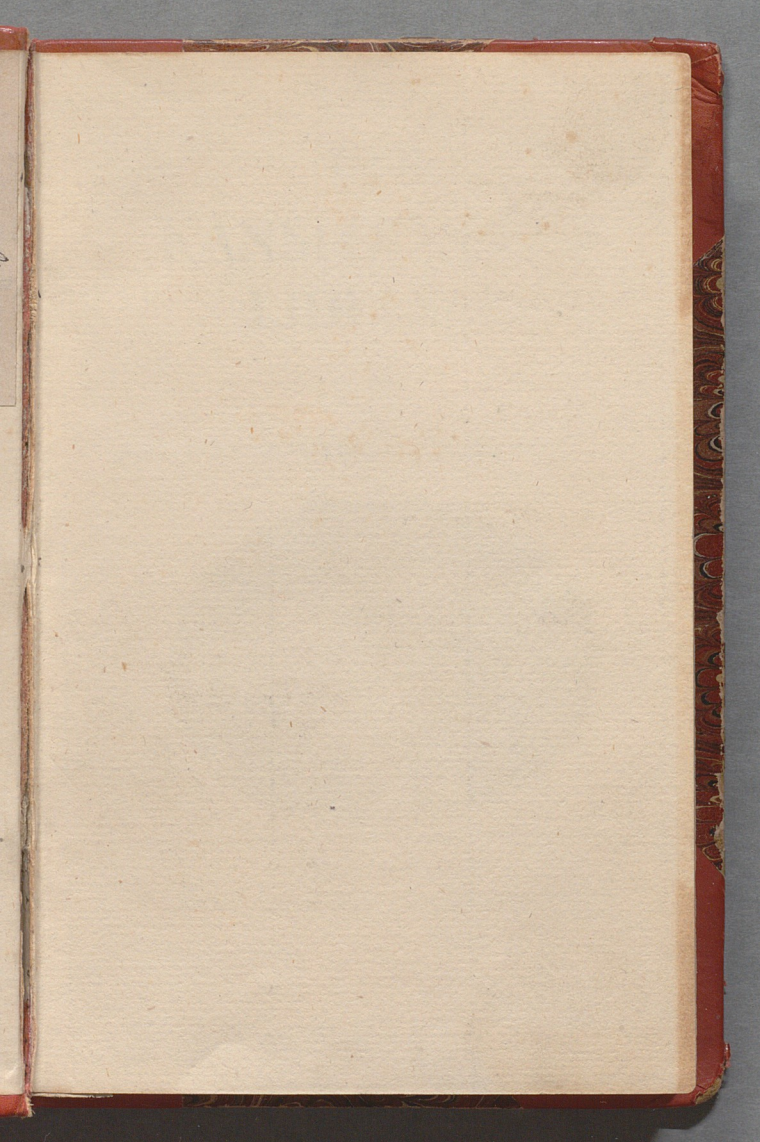

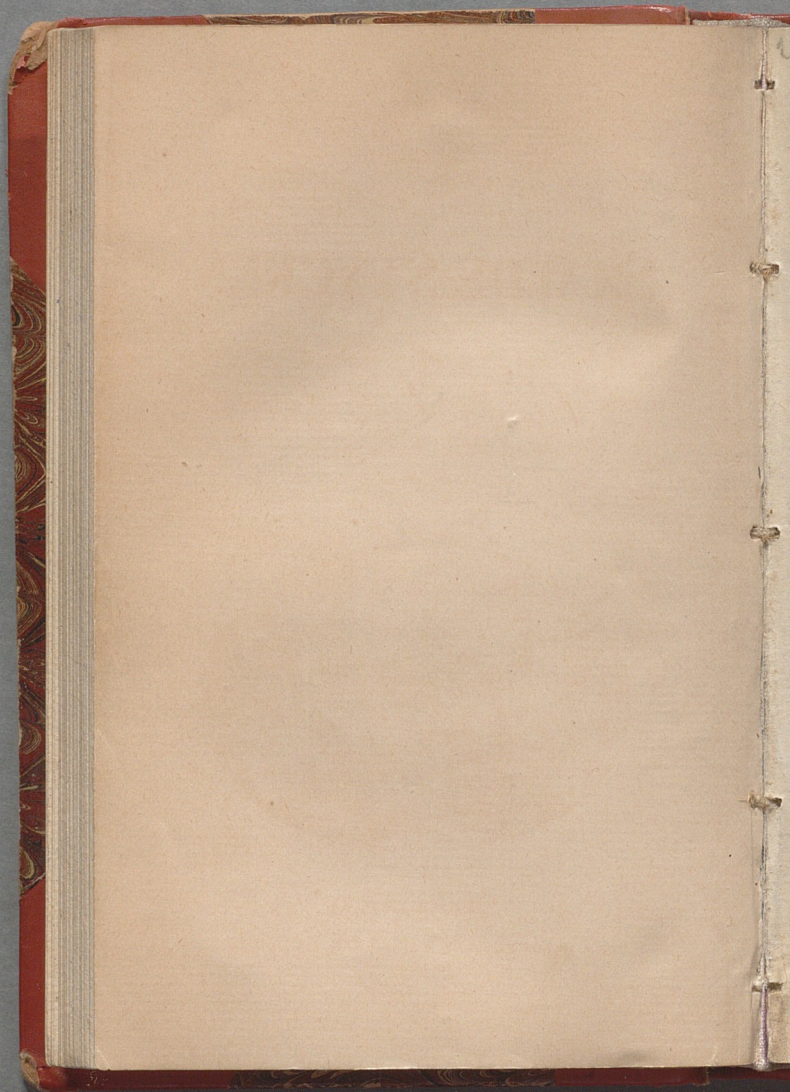
Ex. B

LYBECKER, C.

Hännes. p. a. e. b. : Lybecker, C. :
Skaldes Lycker
1796 Ex. B
af Bjerkén, C. G. :
Den krusanne
eller Lycker
philosoph. 1795
D. I. Ex. C

Ex. A på Roman.
1700-tal.

Ex. B
17

SKALDE-STYCKEN,

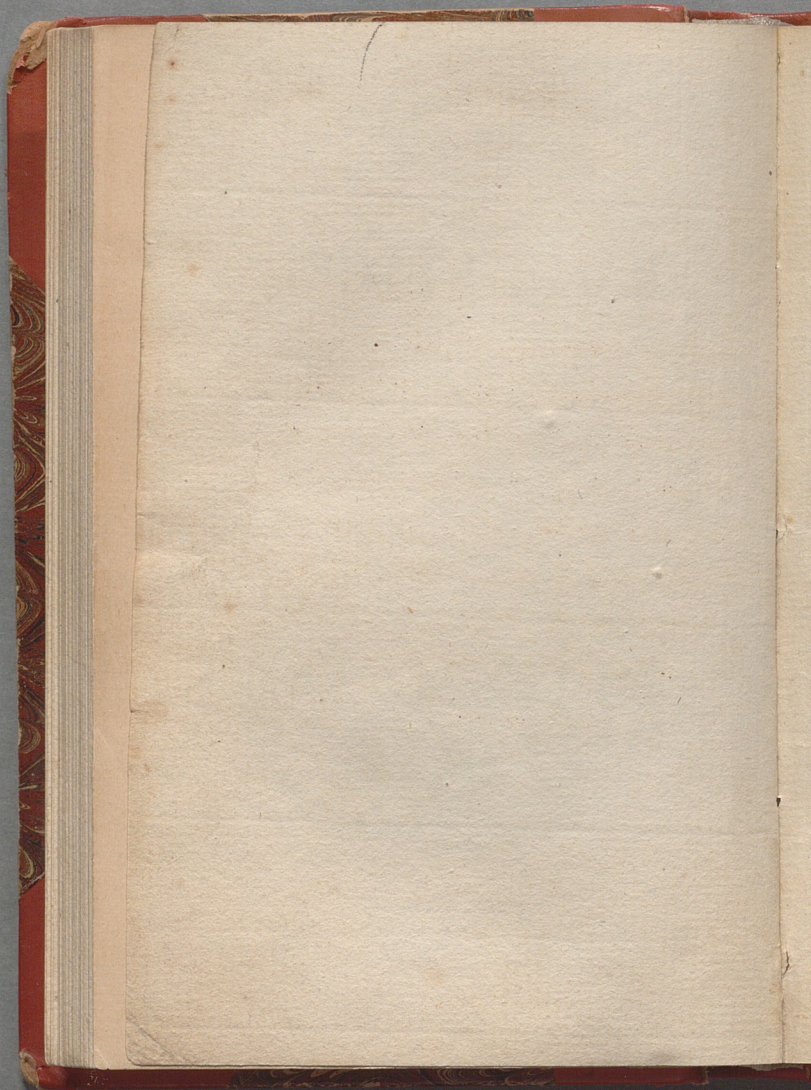
af

Carl Lybeckers.

STOCKHOLM

Fryckt hos H. Nördström 1796.

Läfare!

Lät ej fördomen grunda dit ömdöme om detta arbete, som kanske mindre felagtigt blifvit dig lämnat, om ej en antagen förefats befallt mig at utgifva de Skaldestycken här finnas, sådana som de (*inter pocula & amores*) hos flickan och bålen blifvit författade.

SKALDE-STYCKEN.

I.

DRUFVANS TRÖSTANDE FÖRMÅGA.

1.

Kom löjets Gud! kom at förära
Din glättighet uti min fång;
Til Bachi och til Drufvans ära
Jag stämmer lyran denna gång.

2.

Du planta! på hvars rankor skördas
Den drufva ofs plär Nectar'n ge,
Du billigt utaf männkan vördas,
Som utan dig ej kunde le.

A

3.

3.

När utaf Björnarnas legater,
 Som partals i hvarth gathörn ses
 Beväpnade med postulater,
 Högtidlig kallelse mig ges;

4.

Plär jag helt sorgfritt åt dem nicka,
 Slår glaset fullt och ropar: *skål!*
 Straxt gubbarne begärligt dricka,
 Och saken något upskof tål.

5.

Om åter ifrån min Fredrika
 Jag nödgas för Rivaler fly,
 Som, utom at de äro rika,
 Min förmånsrätt ej skulle bry:

6.

Då hastar jag til Bachì bålar,
 Där dränker hela min förtret,
 Och dricker friskt och sjunger skålar
 För frihet och för jämnlighet.

7.

Men, om dit hjul få lyckan vänder,
 (Man känner dess ofstadighet)
 När kärlek flickans hjerta tänder,
 Jag plågas då af ärklöshet;

8.

Då hastar jag at drufvan klämma,
 Och när af den jag vederfås,
 Så sjunger jag med högljudd stämmas
 Alt är förgängligt, alt förgås.

9.

När jag up til palatset krälar,
 At om et företräde be,
 Men svaras nej af granna trälar,
 Som åt min slitna klädning le;

10.

Då, at från slikt mig mer bevara,
 Plär jag til Bachus mig bege;
 Hans valspråk är: *Min pligt skal vara*
At trösta den olycklige.

II.

När alt, ofs omger, fasa väcker,
 Och visar våld, förföljelse,
 Hur fältt då, at ofs Skapar'n räcker
 En saft, som ofs kan nöjet ge!

2.

RÅD TIL PHILOSOPHEN.

1.

Du, som den lång föragnar,
 Som drufvans kraft berömma plär!
 Du säkert ej betragnar,
 Hur mächtig drufvan är.
 När sjunga dina likar bäst?
 Om ej vid Bachi bål;
 Hvad lifvar våra känslor mäst?
 Om ej et rågat mål.

2.

Vet Greklands största tunga
 Af drufvans läskning vitter blef,
 Hon lärt Homerus sjunga,
 När han Iliaden skref;
 När Gyllenborg och Creutz och fler
 Om Året qväda stollt,
 Dem samma drufva kraften ger,
 Som gaf den Leopoldt.

3.

Historien oss berättat,

Hvad styrka gamle Adam haft;

Se'n han sin lyftnad mättat

Af drufvans läckra fast;

Han då på Eva tumlar kull

Och straxt en ättling gör;

Bror! gör som han och sup dig full,

När känslan dig förför.

3.

ÖFVER MAMSEL N — s DÖD.

1.

Nyfs fåg man täcka Cloë vandra
 I fällskap med en Cavaljer,
 Som henne ömt om kärlek ber;
 Hon, känslofull som alla andra,
 Ger åt begären fria lopp;
 Hon faller, dör, och åter lifvas,
 At i hans armar öfvergifvas
 Til nya nöjen, nya hopp.

2.

Hon svär, at han den första varit,
 Som på defs kyskhet segra fått;
 Men at en mera lycklig lott
 Bland nöjens mängd hon ej erfarit.
 Nu Cloë denna eden gör,
 Men knapt hon hem i kammar'n hinner,
 För'n hon sig matt och sjuk befinner,
 Och samma dag af misfall dör.

4.

RÅD

TIL SECTERISKA FLICKOR.

1.

I flickor små! I föta ungar!
Hvi ären J Hernhutare?
Man orättvist sit lif betungar
Med andligt gräl och helgelse:
Ej billigt är i kyrkan fitta
Och höra prestens magra tal;
När hjertat käns af kärlek spritta;
Det ökar mera edra qual,

2.

Ni torde väl det inkast göra:
Man fyslolös ej vara bör;
Och at en stund på presten höra
Det både fjäl och hjerta rör.

Men

Men lät ej eder så förvilla
 Af detta andeliga gräl;
 Det tidsfördrif ni mer sku gilla,
 Som rör båd' hjerta, kropp och själ.

3.

Ja, vil ni helga nöjen yrka,
 Och göra lifvet nöjt och lätt;
 Så må ni häldre Alstrid dyrka;
 Han til er dyrkan äger rätt.
 Jag er et välment råd vil gifva,
 Som mera fällhet alstra kan:
 Ni ej så älskansvärda blifva
 I Kyrkan som i Ottoman.

5.

SKÅL UNDER EN RESA.

Drickom, ännu drufvan rinner,
Ännu finns en droppa kvar;
Tiden alltid nöjt försvinner,
När man vin och flickor har;
Må vår resa lyckligt slutas,
Ingen motgång hinder bli
I den fällhet, som skal njutas
Hemma hos vår Aspasia.

6.

6.

ÅLDRARNAS DRYCKESSÅNG.

1.

Vänner! samloms kring vår bål;
 Sällheten här skänkes;
 Endast i et rågat mål
 Lifvets omförg dränkes;
 Ingen från ofs torstig går,
 Sinnets qual förfvinner,
 Kärleken här styrka får,
 Sjelfva Gubben brinner.

2.

Unge man! du som förför,
 Du bör ock behaga;
 Bachus uppå kinden strör
 Blomster, som bedraga.
 Drick din flickas skål och svär
 At beständig vara;
 Drick! hon redan färdig är
 At din eld befvara.

B 3

3.

3.

Flicka! i et muntert lag
Plär din fång förnöja,
Då, at drilla med behag,
Du dit bröst fes höja;
Om, då gossen ur fin bål
Dricker til din ära;
Drick! och svara på hans skål:
Det är Bachi lära.

4.

Gubbe, drick! i glaset se
Åldrens krämpor glömmas,
At behag at skrynklan ge
Måste glafen tömmas.
Hafta at åt Bachus få
Sifta offret räcka;
Drick! och döden skal ej då
Kunna dig förskräcka.

5.

5.

Gumma! än dit kalla bröst
 Utaf kärlek flämtar;
 Drick! och, fast vid lifvets höft,
 Du ny låga hämtar,
 Drick! och Bachi purpurdag
 Dina kinder målar;
 Drick! och hämta nytt behag
 Utur våra bålar.

6.

Vänner! följom denna lag,
 Lät ofs qvalen dränka;
 Nöje, styrka och behag
 Bachus ofs skal skänka;
 Uppå lifvets hala ftig
 Fordras jämt ny styrka;
 Bachus! kärleken och dig
 Vil jag städse dyrka.

7.

LOFSÅNG
VID MIN ÖLSTÅNKA.

1.

Hör, Granne, hör! hur fällt min tid för-
 svinner,
 Hur kornets must mit hela nöje gör;
 Den tjusning du bland stadens buller vin-
 ner,
 Vid stänkans skum ej mer min afvund
 rör.

2.

I känslans stund, när Lotta hjertat tjuvar,
 Men känslolös åt kärlek skrättar fräckt;
 Blott kornets must i stänkans fraggigt fru-
 far,
 Tar jag en klunk, — och straxt är lä-
 gan släckt.

3.

Så går min tid — Så jag bekymren däm-
par,
Blott kornets saft min själ och känslor
rör;
Jag, af den styrkt, mot mina öden käm-
par,
Och, rufsig ej, men glad min lefnad
gör.

8.

REPLIQUE
ÖFVER KÄRLEKENS LOF.

1.

När tvänne hjertan driftigt nog
 Sig Vignings-aften underkafta,
 Monn man ej säja kan med fog,
 Med bojor lifvet de belasta?
 De svärja inför Herrans man:
 At evigt älska ömt hvarann.

2.

Hvad öden hält de undergå,
 En lika lott åt båda delas;
 I *lust* de båda njuta få,
 I *nöd* dem båda alt bör felas.
 När ej den ena njuta vil,
 Hör samma lag den andra til.

3.

Hvad? om ej evigt hat skal då
Imellan dessa båda stiftas.

Men kärleken bör städse rå;
Ej någon skilnad tål i giftas.

Här kärleken om handen rår,
Och hjertat våldfört sucka får.

4.

Men när mit hjerta utvalt har
En vän, som all min agtning vinner,

Jag ingen känsla mer har kvar,
Som icke högsta tjusning finner:

Jag njuter alt, och njuter fri,
Förutan tvång och slafveri.

9.
SKÅL.

Bachus! du som finnet fågnar,
Och i motgång tröfta plär,
Du, som med dit skygd mig hägnar,
När jag yr och drucken är,
Lät mig som en Fiskmås flyta
Fram och åter på dit haf;
Må din saft min matthet bryta
När af torst jag tynar af.

IO.

KÄRLEKENS OCH VINETS
PÅFÖLJDER.

1.

Ja, med en Joung jag förr vil ömna,
 Och tårfull dela Lidners qval,
 Än sorgerna med Bellman glömma
 I Bachi rågade Pocal.

2.

Rys, galning! du, som villfint rasar
 Från Nymphen och til Bachi bål,
 Jag för din framtids öde fasar;
 För ångren, hvilka föremål!

3.

Snart utaf kärleken förskuten
 Förutan styrka och behag,
 Bli i den famn du mer ej sluten,
 Som blott för dig tyckts vara svag.

4.

Du fåfängt då til båln vil flygta,
Där blir ej fällheten din lott;
Än ej af drufvan den förtryckta
Sit finneslugn har återfått.

5.

Då då förutan annan styrka
Sit välde hjertat återtar:
Och samvetet befaller dyrka
Den Gud du förr förnekat har.

II.
 DRYCKESSÅNG.

1.
 Fri och nöjd mit glas jag tömmer
 Med min flicka och en vän,
 Alla mina öden glömmar,
 Sörjer ej för morgonen.
 Nöjets fällhet i mit hjerta,
 Löjet uti hvarje blick,
 Visa skal, at fri från smärta,
 Är mit vallpråk: *Le och drick,*

2.
 Än Bouteljen iqualpa höres;
 Vänner! den bör uttömd bli;
 Män'skans lefnad lycklig göres
 Med amour och fylleri.
 Lifvet utan at få dricka,
 Urverk utan kedja är;
 Skål kamrater, skål min flicka;
 Rankans skål, som drufvan bär.

12.

CHARADE.

Mit *Första* nöjets Fosterbygd
 Är kärleksGudens rätta Kyrka,
 Där både med och utan dygd
 Vi kärleken och döden dyrka;
 Dit flickan trånfull, yr och glad
 Med låtsat motstånd går åftad
 At söta mammans välluft yrka.
 Mit *Andra* käns igen helt lätt;
 Ty det vid allas Toilett
 Bland annat nödigast plär vara.
 Mit *Tredje* i Franfyskan finns,
 Och är på Svenska, som jag minns,
 Et djur, som ej plär något spara
 Af hvad i bod och lada finns.
 Mit *Hela* saknat hvarje qväll,
 När flickan ämnar hvilan njuta,
 Gör natten dubbelt mera fäll,
 När hon det i sin famn får sluta.

13.

GRAFSKRIFT

öfver

Banco-Com. SCHAGERSTRÖM.

1.

Och denne öpne graf — för hvem?

— En dygdens vän.

Ja — evigt gode Gud! — alt skal för-
gänligt vara;

Det är vår lott; Du, fjelf odödlig, stiftat den.

Men hydda! multne du! hvem gittar dig
förfvara.

Et stoft, et lånat stoft, må lyda ödets
bud,

Må det med jordens grus sig, aldrig sak-
nat, blanda;

En dygdig öfrigt har et minne och en anda,

Odödlige som Gud.

2.

Så ock, o Schagerström! du lefva skal
 bland oss,
 Förgäfves dödens magt en bräcklig hydda
 skördat,
 För mänsklig ära kall den släckt dit lef-
 nadsblöfs,
 Men minnet utaf dig af efterverlden vör-
 dat,
 Skal bli din ärestod, där vandrar'n läsa
 skal:
 Här höljs dens stoft, som var en alla ål-
 drars prydnad,
 Dets ära, dygd och vett, för lagarne
 dets lydnad,
 Ej dödas med dets fall.

3.

Gråt, maka, gråt! — din sorg är rättä
 vis — tårar gjut —
 Den döde därutaf den bästa grafvård vinn-
 ner,
 Och

Och om af andras qual du någon lindring
finner,

Se då en likes tår, och denna trösten
njut.

Än aldrig smickret var på mina käns-
lors lott,

Än skrymtans fala gift mit hjerta aldrig
fläckt,

Än med et tröflöst qual min fjäl ej nån-
sin gäckt,

Blott äran tårar fått.

I4.

BANNEBREF
TIL CAPITAIN — — — m.

Förgäfves tapperhetens stämpel
 Du på en skrumpen yta bär,
 Jag följer Fädernas exempel,
 Och likafullt dit fall jag svär;
 Förgäfves i vår vänskaps namn,
 Som icke smickrets irrbåls känner,
 Jag budit dig en öppen famn
 Och muntert snack bland glada vänner,
 — Du läfvat — men i dessa tider,
 Då löftens helgd i landsflygt är,
 Då redligheten våldförd lider,
 Och smickret ärans stämpel bär,
 Hvar finna helga löften då?
 Man läfvar blott för at bedraga,
 Och sedan plär på ödet klaga,
 Som ofs til slafvar göra må. —

J! Manhems Göther! edra dygder
 Än väcka saknad i mit bröst,
 Man hörde aldrig smickrets röst
 Ohelga edra fälla bygder.
 Ni blindtvis i er enfald tänkte,
 At löfte heligt hållas skal,
 Ej åt en gammal vänskap skänkte
 En nådig nick, så stum, så kall.
 Ni ej af lärda gillen skrutit,
 Ej bytte klädnad hvarje år,
 Och ännu ingens ömkans tår
 I edra tider dygden gjutit —
 Ni ej med konstens brickor talat,
 Förbund för vinst ej stiftat blef,
 Nej den förtryckte ni hugfvalat,
 Och äran edra löften skref. —
 "O Skald! tör någon sjelfklok säga,
 "Du vågar prisa Göthers dygd,
 "Men djärfs du detta bländsken väga
 "Emot vår nit för fosterbygd,
 "Vår

”Vår tapperhet i stridens låga,

”I dolda faker vår förmåga

”At rätt uplysning kunna ge;

”Du blomster strör åt deras tider.

”Men ännu finnas Ariftider;

”Jag må juft åt dit vanvet le. —

Förmätne matk! som vågar skryta

Af dygder, fast du inga har,

Kryp du på jordens låga yta,

Och svärta ej förflutne där,

Lägg bort dit hattbläck, dit bandt-
lär,

Och lät dit hjerta öppet blifva;

Hvad öfrigt då, som mig kan gifva

Begrepp, at du en hjelte är? —

Men jag ej vil min penna skära

At visa våra hjeltars mod;

(Ack, at den tid, då krig och blod

I Svea land skal fasa bära,

Ej någonfin ofs återstod!)

Blott

Blott åt en enda fridens vän,
Som förolämpat vänskapen,
Mit koger jag med pilar riktat,
Och dem emot den ära sigtat,
Som pryder denne hjälten än.

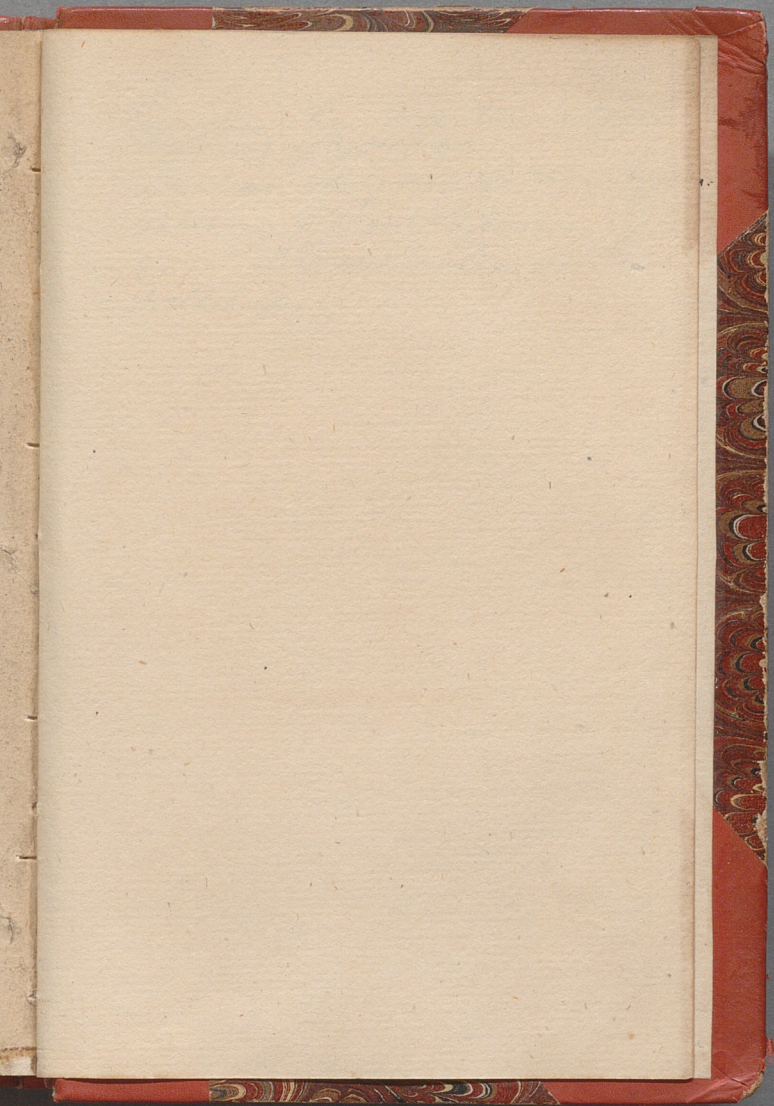

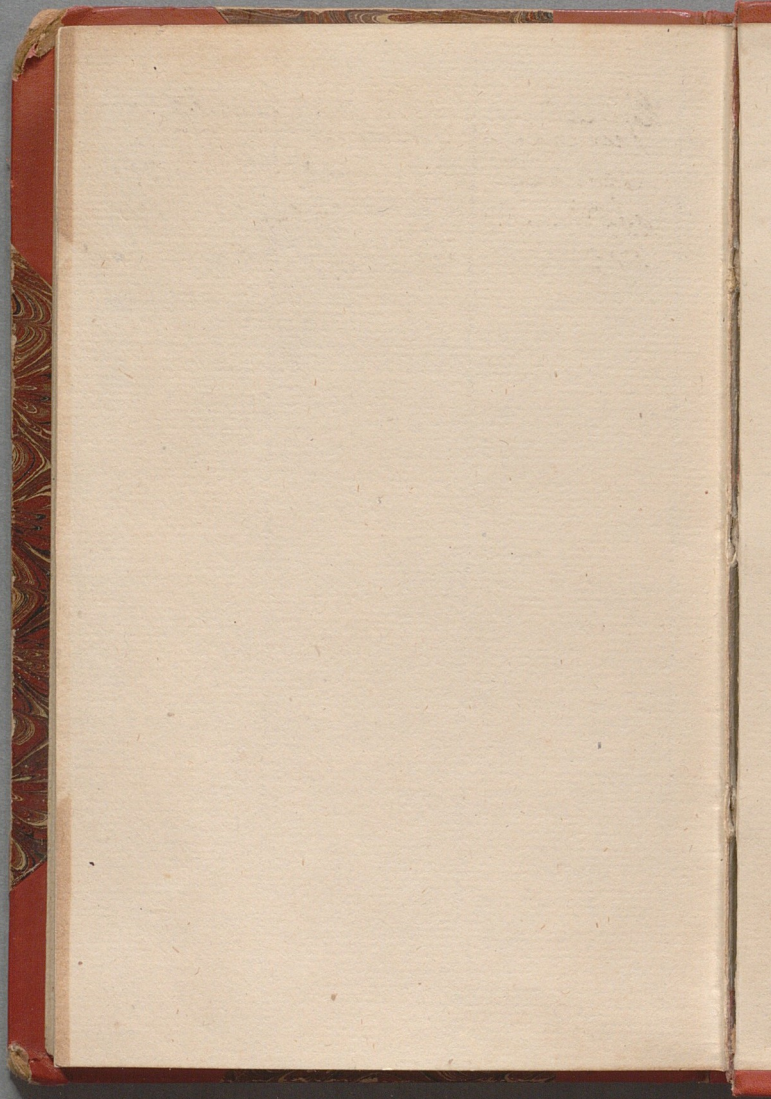
Uttydningen på Charaden N:o 12
är *Sång-kam-rat*.

STOCKHOLM,

Tryckt hos H. A. NORDSTRÖM, 1796.

Lybecker her deputation utgjort
utdrag af Youngs
Tankar och Grundsatser. öfver
sättning af Carl Lybecker. Sthm
1795. Med dedikation till Enke-
dotterinnan.

www.books2ebooks.eu